

NUMMER 3 - AUGUST 2026

BON SCOTT OG AC/DC

DE FØRSTE FANS, DER HØRTE "HIGHWAY TO HELL"

Efter at have skubbet turnébussen sammen med Bon Scott og Malcolm Young

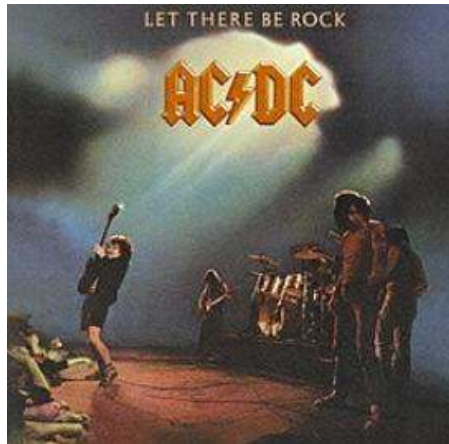

Angus Young, Wade Brooks og Bon Scott - Springfield, Illinois, 18. maj 1979.

ET FØRSTEHÅNDSMINDE FRA WADE BROOKS

BON SCOTT OG AC/DC

18. maj 1979 - Springfield, Illinois

AC/DC - Let There Be Rock

Albummet, der ændrede alt for mig, var Let There Be Rock. Første gang jeg hørte det højt på et stereoanlæg, var det den tungeste plade, jeg nogensinde havde hørt: kun perler, intet fyld. Det ændrede mit liv. Den dag i dag deler det førstepladsen med Judas Priests Stained Class blandt mine favoritter gennem tiderne. Begge kom fra eksplosionen i slutningen af 1970'erne. Jeg tror, at mange kommende heavy metal-musikere mærkede den samme virkning; de tog næste skridt, købte instrumenter og dannede deres egne bands. Så snart jeg havde hørt det, begyndte jeg at lede efter alle AC/DC-plader, import, fotografier og magasinartikler, jeg kunne finde.

Jeg lavede endda min egen AC/DC-T-shirt, fordi der ikke fandtes officielle varer i St. Louis. Med flydende broderingsmaling malede jeg de røde AC/DC-bogstaver og det gule lyn på en almindelig hvid T-shirt. Den var måske hjemmelavet, men i 1979 viste den, at jeg var fan af et band, som de fleste i USA kun lige var begyndt at opdage.

Jeg fandt AC/DC's koncertdato i Springfield, Illinois, i koncertlisten i magasinet Circus. Det fortalte mig, hvornår og hvor bandet skulle spille, men jeg ville stadig vide, hvor de skulle bo.

Min far, Jerry Brooks, var medejer af Brooks Furniture and Appliances. Vores butik solgte Spring Air-madrasser, hvis hovedkontor lå i Springfield. Jeg bad far kontakte nogen hos Spring Air for at finde ud af, hvor AC/DC boede, og skaffe tre billetter. Vi var heldige: En kvinde på Spring Air-kontoret fandt ud af, at bandet havde reservationer på Bel-Air Motel.

Den oplysning ændrede alt. Før vi forlod St. Louis, vidste jeg præcis, hvor vi skulle hen.

Den 18. maj 1979 kørte mine venner Trace Rayfield, Mark og jeg de cirka 160 kilometer fra St. Louis til Springfield. AC/DC spillede med UFO i Illinois State Armory. Det var vores første rigtige rock and roll-køretur. Koncerten var udsolgt, men Bel-Air Motel gav os en anden mulighed for at møde bandet.

Angus Young og Wade Brooks uden for Bel-Air Motel. Wade har den hjemmelavede AC/DC-T-shirt på.

Parkeringspladsen ved Bel-Air Motel

Bel-Air var et gammelt toetagers motel med udvendige gange og døre direkte ud til det fri. Vi ventede på parkeringspladsen, indtil AC/DC's gamle turnébus ankom. Bon Scott, Angus Young, Malcolm Young, Phil Rudd og Cliff Williams steg ud. Der var de: bandet, vi var kørt fra St. Louis for at møde.

Alt blev signeret lige dér på parkeringspladsen, på bilens motorhjelme. Bon, Angus og Malcolm signerede hvert album, jeg havde med, samt mit hjemmelavede skilt. Cliff og Phil gik direkte til deres værelser, så jeg bankede på dørene og bad dem komme ud og færdiggøre signeringerne. Det gjorde de og gik derefter tilbage til værelserne.

Angus var den næste, der gik. Han gik op på et værelse på anden sal med en kvinde med langt blondt hår. Bon og Malcolm blev udenfor sammen med os.

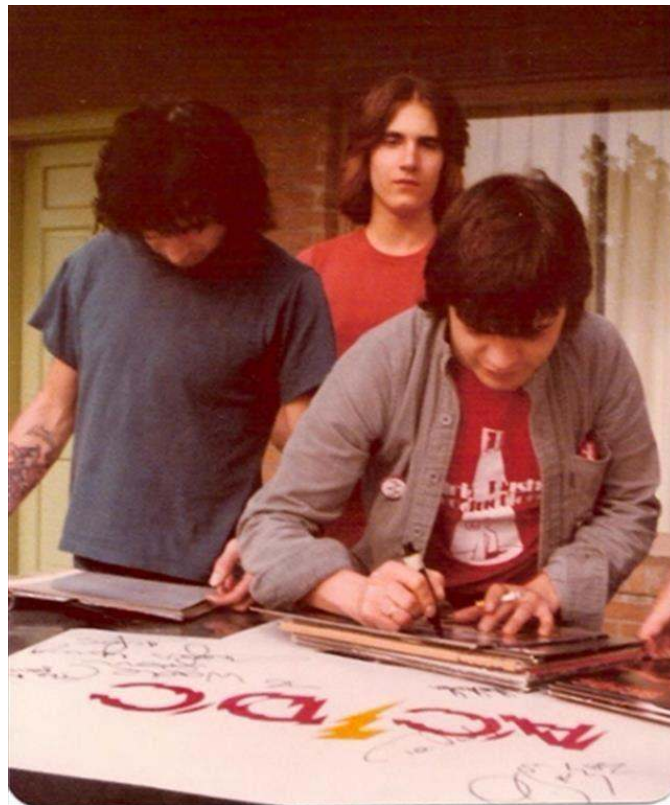
Wade Brooks med Bon Scott på Bel-Air Motel.

Gary, buschaufføren; Bon Scott ser på Wades AC/DC-scrapbog på Bel-Air Motel, mens Malcolm signerer Wades plader.

Bon Scott gennemgår samlingen på parkeringspladsen. Jeg elsker det smil!

Bandet undersøger Wades hjemmelavede AC/DC-skilt.

Angus var meget overrasket over, at vi havde de australske importør.

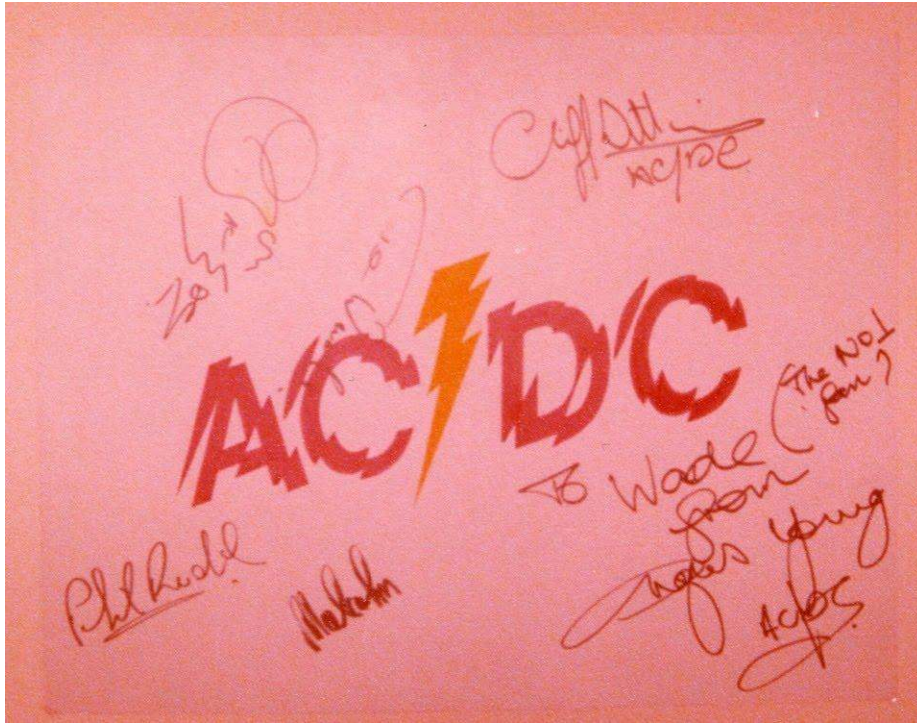

Malcolm med en hård pakke Marlboro Reds i skjortelommen.

Malcolm var meget venlig mod os. Hvil i fred, bror.

Bilens motorhjelms blev signeringsbord, mens hvert medlem af AC/DC signerede Wades plader og skilt.

Scrapbogen fangede deres opmærksomhed. AC/DC kæmpede stadig for anerkendelse i USA, og nogle af de amerikanske presseklip, jeg havde samlet, var ting, bandmedlemmerne aldrig havde set. Det var længe før internettet. Det krævede en indsats at finde oplysninger om et band. Jeg ledte i pladebutikker og bladkiosker og gemte alt, jeg fandt. Jeg husker, at jeg spurgte Bon, om Angus var 16 år. Han svarede: ?Han er 21. Pladeselskabet fandt på det.?

At skubbe bussen og høre fremtiden

Malcolm spurgte, om vi ville hjælpe med at skubbe bussen. Han sagde, at vi bagefter kunne komme ind og høre AC/DC's nye album.

Forestil jer scenen fra venstre mod højre: Bon Scott til venstre for mig, så mig, Malcolm Young, Trace og Mark; alle skubbede vi bussen, mens Gary, chaufføren, sad ved rattet.

Bon råbte: ?Gary, få din fede røv ud og kom og skub, så kører jeg!?

Da bussen var flyttet, holdt Malcolm sit ord og inviterede os om bord. Han satte kassetten i afspilleren og sagde: ?I er de første fans, der hører vores nye, endnu ikke udgivne plade.?

Vi hørte ikke kun titelnummeret. Vi hørte hele det endnu ikke udgivne Highway to Hell, mens vi sad i AC/DC's turnébus. En stor del af tiden var vi næsten alene. Malcolm kom ind igen, mens Trace tog et billede af Mark og mig inde i bussen. Det er den kassette, der spiller i afspilleren: Highway to Hell.

I dag er Highway to Hell et af de mest berømte rockalbum nogensinde. Dengang var det blot AC/DC's nye plade, afspillet på kassette for nogle unge amerikanske fans, der lige havde hjulpet med at skubbe deres bus.

Om bord i AC/DC's bus, mens det endnu ikke udgivne Highway to Hell spiller på kassette.

Pete Way fra UFO taler med Malcolm, der spiser en Lay's-chip, sammen med Cliff og Bon.

Bon, en Penthouse-centerfoldmodel og mig, mens vi har det fantastisk.

De bedste pladser i en fyldt sal

Koncerten var udsolgt, men vi havde backstagepas, så jeg spurgte Bon, hvor det bedste sted at sidde ville være. Han pegede ud mod publikum. Jeg så på lydanlægget til venstre for scenen og spurgte: ?Må vi sidde oven på højttalerne??

Og det var præcis dér, Trace, Mark og jeg sad: højt oppe til venstre for scenen med udsigt over både AC/DC og UFO.

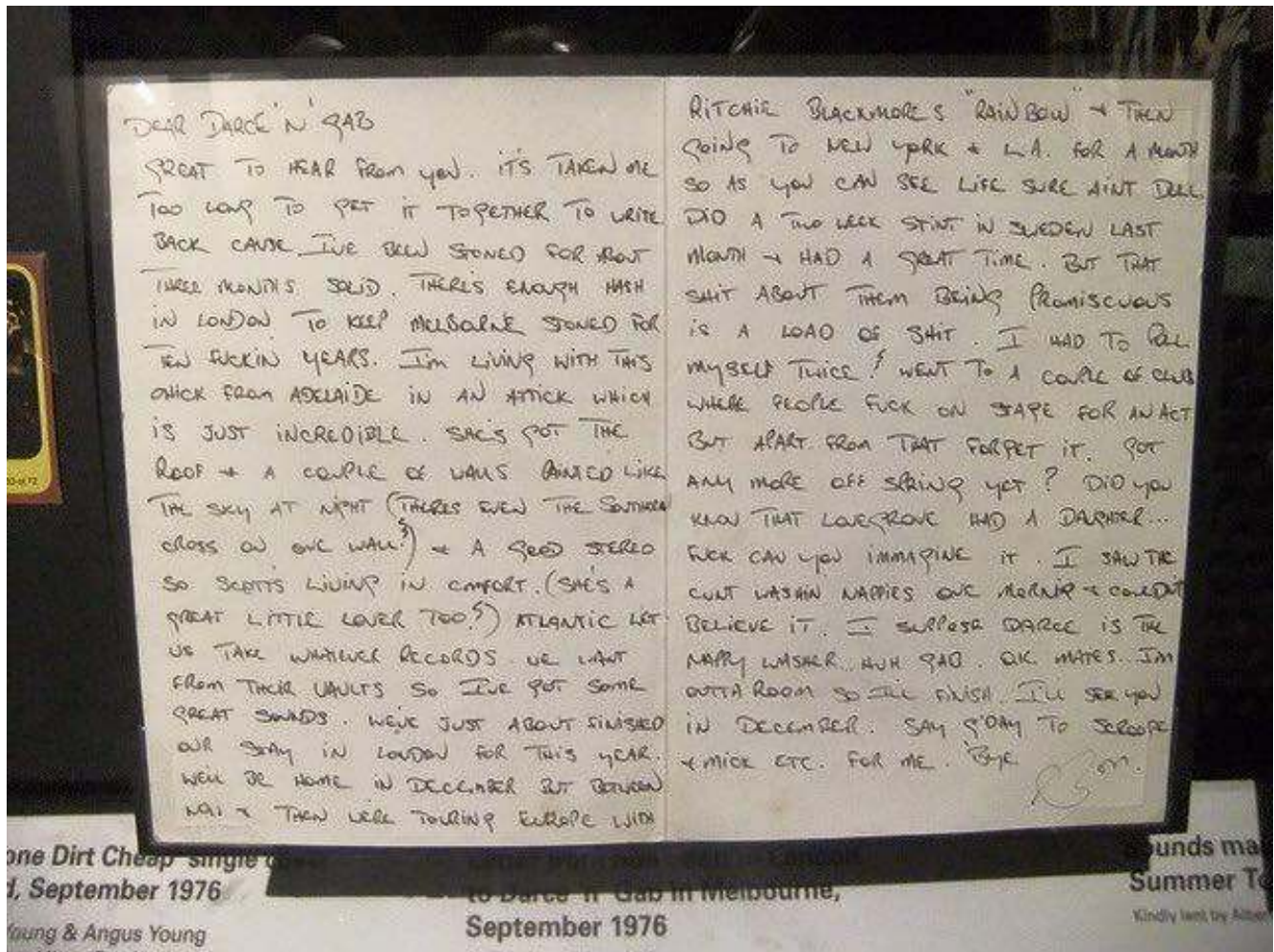
Under UFO?s optræden gik guitaristen Paul Chapman gentagne gange ud fra scenen og kastede op på et håndklæde, som en roadie havde lagt på gulvet. Senere, da vi kom tilbage til motellet for at mødes med Bon, var Chapman så beruset, at to roadies slæbte ham mod værelset. Jeg husker, at jeg tænkte: ?Sikke en joke. Det er meget svært at tage Michael Schenkers plads.?

AC/DC-joints og Bons røde adressebog

Før turen havde jeg rullet nogle joints og skrevet AC/DC på papiret med en rød Flair-tusch. Tilbage på Bel-Air sendte vi én fra mig til Bon, derefter fra Bon til hans pige, Mark og Trace.

Mens jointen brændte gennem bogstaverne, fulgte Bon vores fremskridt. Han tog et sug og meddelte: ?Nu når vi til C?et,? og derefter ?til D?et,? mens vi røg os gennem navnet AC/DC.

Jeg kan ærligt talt ikke huske detaljerne i vores samtale den aften. Det, jeg tydeligt husker, er, at Bon tog sin lille røde adressebog frem. Han bad om mit navn og min adresse og skrev dem ned. Den enkle handling betød utrolig meget for mig. Bon Scott ønskede at huske, hvordan han kunne kontakte mig.

Jeg så dette billede på internettet og gemte det, fordi det mindede mig om Bons håndskrift i hans røde adressebog.

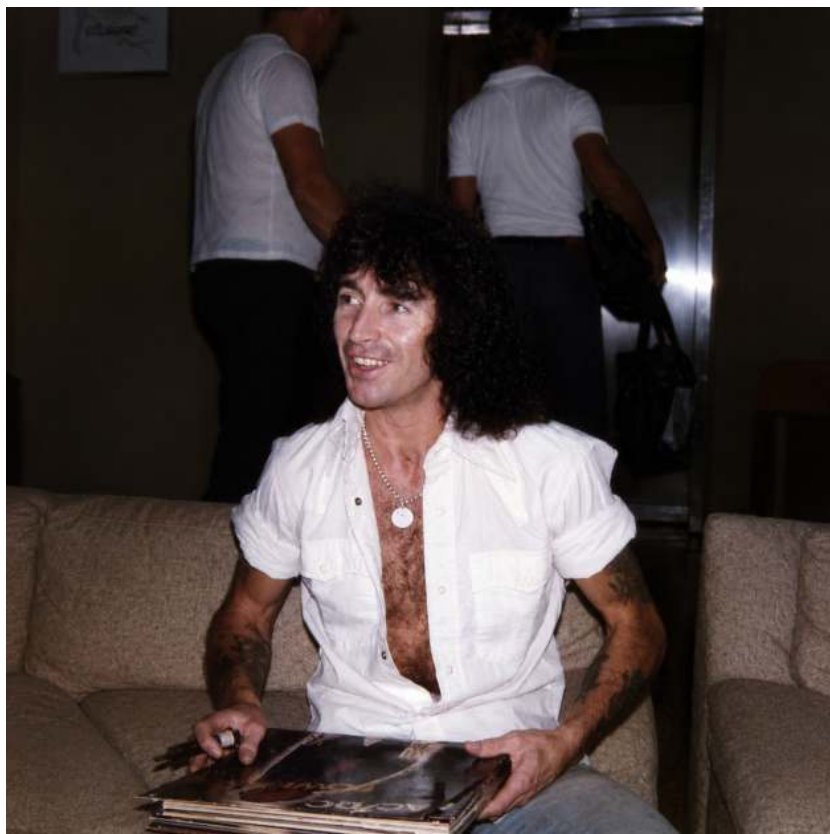
AC/DC vender tilbage til St. Louis

1. juli 1979 - Kiel Auditorium

Mindre end to måneder senere vendte AC/DC tilbage til St. Louis for at åbne for Triumph i Kiel Auditorium.

Da vi kom til hotellet, gik jeg til receptionen og spurgte efter Bon Scotts værelsesnummer. Jeg ringede til værelset. Bon svarede og sagde: ?Jeg er lige kommet ud af badet og kommer ned nu.? Han huskede os.

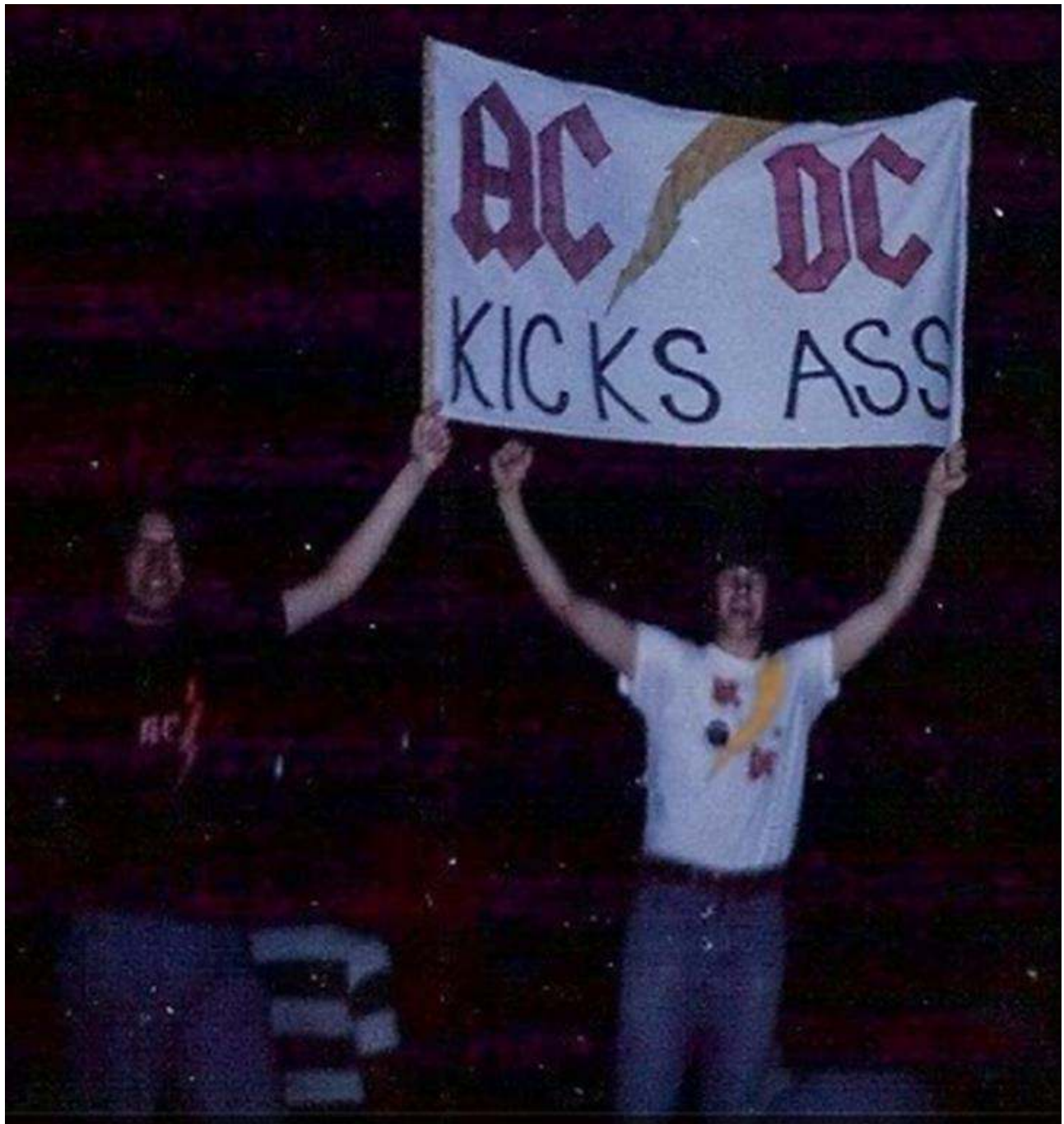
Efter koncerten ringede jeg igen til Bons værelse. Ligesom i Springfield havde vi en køleboks fuld af iskold Busch-øl. Bon inviterede os op.

Bon Scott med Wades AC/DC-scrapbog på hotellet i St. Louis før koncerten.

Wades AC/DC-scrapbog på hotellet i St. Louis før koncerten. Når jeg ser på billedet, kan jeg se, at Bon lytter til en historie eller et spørgsmål, jeg fortæller ham.

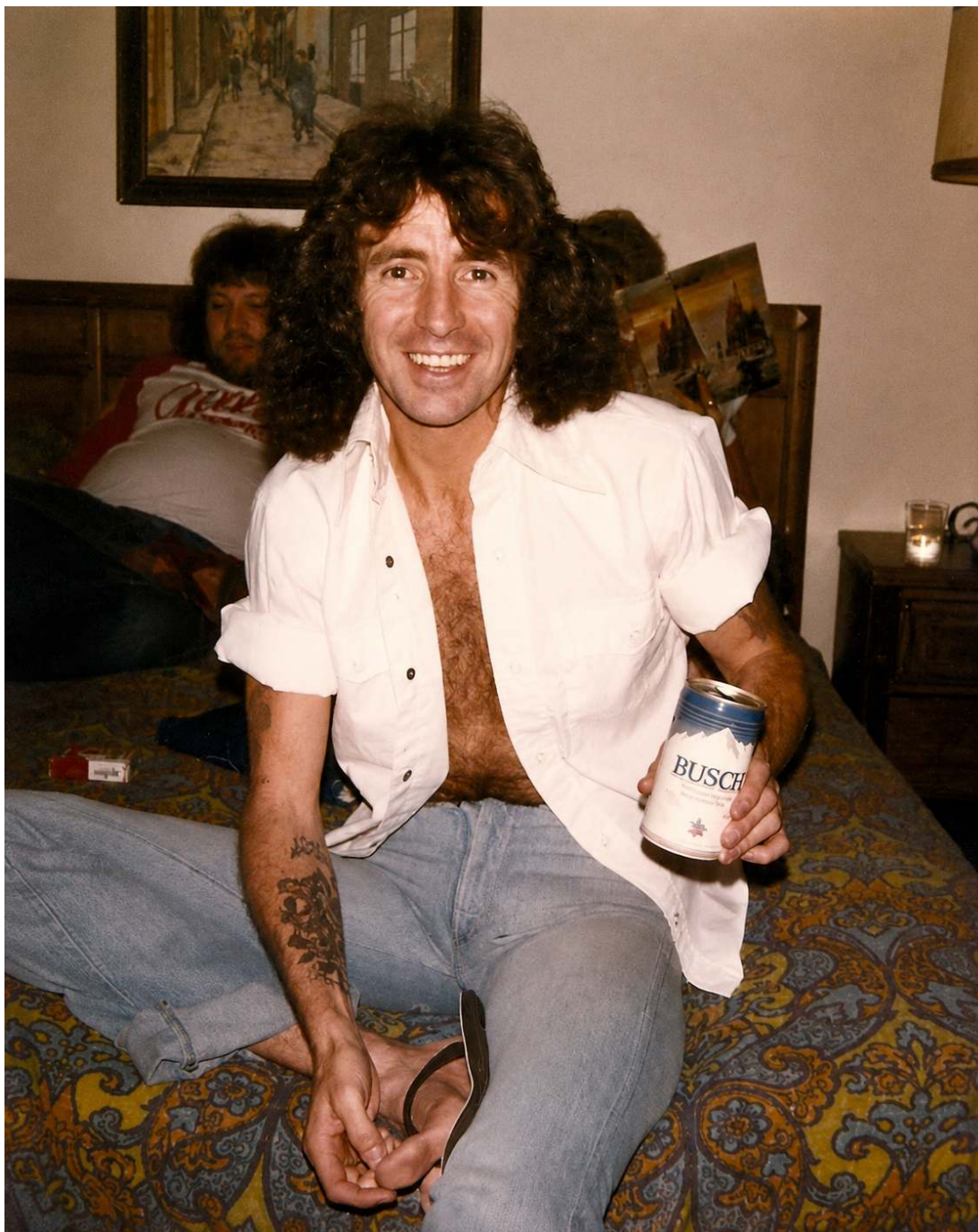

Trace Rayfield og Wade Brooks holder Wades hjemmelavede skilt, "AC/DC Kicks Ass", i Kiel Auditorium i St. Louis, 1. juli 1979.

Efter koncerten - Tilbage på AC/DC's hotel

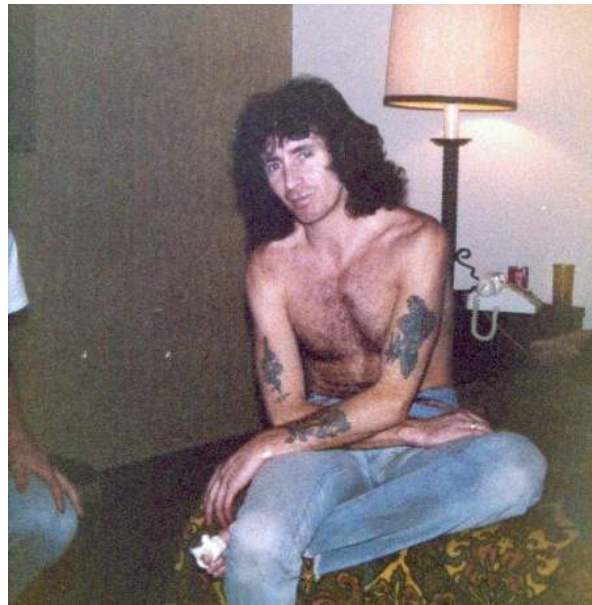
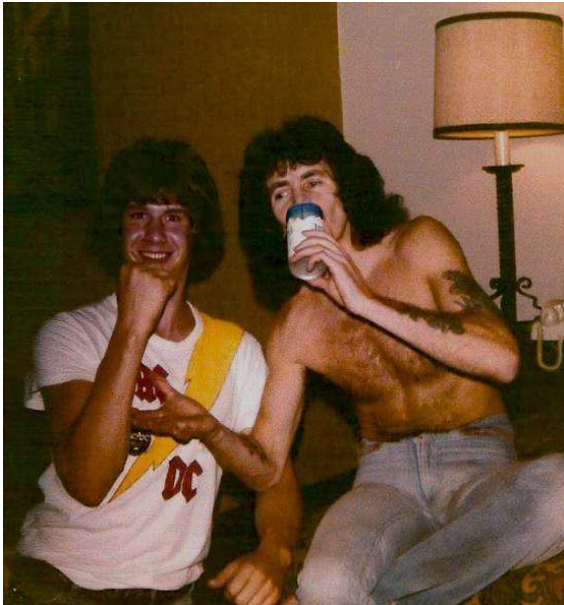
"Kom op, drenge - og tag køleboksen med!?"

Vi drak igen Busch-øl og røg marihuana med Bon. På et tidspunkt spurgte han: "Har I noget stærkere?" Nej. Vi havde kun vores køleboks med øl. Både i Springfield og St. Louis sørgede vi for ikke at udnytte gæstfriheden.

Bon sad på sengen og talte med os. Hans pige sad ved hovedgærdet og læste min AC/DC-scrapbog, mens Gary, buschaufføren, sad bag Bon. Fotografiet fra den aften indfanger scenen præcis, som jeg husker den.

Det handlede aldrig om at få en hurtig autograf og gå igen. Vi tilbragte tid med Bon Scott som menneske. Han tog imod os på sit værelse to gange, delte vores øl og marihuana, så på min scrapbog og skrev min adresse i sin personlige bog.

Et minde for livet

Vi var ikke rige. Vi havde ingen kontakter i branchen, VIP-pakker eller særlige legitimationskort. Vi var beslutsomme unge fans, der undersøgte, hvor bands boede, rejste til koncerter og satte os i en situation, hvor noget mindeværdigt kunne ske. Derefter behandlede vi musikerne som mennesker.

Bon Scott døde den 19. februar 1980. Nyheden afsluttede brat ethvert håb om at se ham igen. Tilbage står mindet om hans gavmildhed over for nogle unge fans: autograferne på en bils motorhjelme, bussen der blev skubbet i gang, den første gennemlytning af Highway to Hell, den røde adressebog og invitationen til at tage køleboksen med op.

Hvil i fred, Bon.

Da vi mødte AC/DC i maj 1979, havde bandet sandsynligvis solgt omkring to millioner album på verdensplan. Det var et betydeligt tal, men de var endnu ikke de globale superstjerner, de snart ville blive. Highway to Hell var ikke engang udgivet; vi sad i deres turnébus og lyttede til den plade, der ville ændre alt.

Fotokreditering: Trace Rayfield, når jeg er med på billedet; de øvrige blev taget af Trace eller mig.

BEMÆRKNING TIL LÆSERNE

Dette er en fanzine. Jeg tager ikke betaling for den. Den findes på www.metalchild.com, hvor den kan læses online eller downloades. Hvis du har PDF-filen, opfordrer jeg dig til at sende den til gamle heavy metal-venner og genoplive jeres egne minder sammen. Minderne, fakta, fotografierne og rettelserne er mine; jeg leverede historien i dele, og ChatGPT hjalp med at organisere den og foreslog, hvordan den kunne væves sammen til en underholdende fortælling. I april fik jeg en alvorlig advarsel i form af et hjerteanfald. En arterie var 99 procent blokeret og krævede tre stents, fire i alt. Jeg er pensioneret, og vores datter og børnebørn bor hos os. Pensionen har givet mig tid. Minderne strømmer tilbage. Det er let at uploade billeder til ChatGPT og begynde at fortælle historierne omkring dem. Redigeringen tager mange timer, men er meget sjov. Venlig hilsen, Wade ?Metal Child? Brooks. Mine børnebørn kalder mig Opa og min kone Oma (jeg giftede mig med en tysker).

KONTAKT

Wade ?Metal Child? Brooks

E-mail: wadealanbrooks@gmail.com

Web: www.metalchild.com

St. Charles, Missouri, USA - ring eller send sms: 314-690-8320

Hvis du vil sende mig noget med posten, så kontakt mig for min aktuelle adresse.

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

@MetalChildOfficial

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied: ...more

[Facebook](#)

Customize channel

Manage videos

YouTube <https://www.youtube.com/@MetalChildOfficial>

Metal Child Old School Heavy Metal Fan

5.8K followers • 30 following

Past: Motorheadbangers North America with Helen Taylor, Iron Maiden Fan Club - replied to fan letters for Rod Smallwood, Promotion for Trouble & Exciter.

Media/news company

Professional dashboard

Edit

Advertise

Facebook [h](#)

[Promotions](#)

PRODUKTER

KOMMER SNART

T-shirts, kasketter, badges, klistermærker og patches til overkommelige priser

Kommende numre: Bon Scott/AC/DC, NWOBHM, Iron Maiden, Saxon, Trouble, Exciter, Jaguar, Mike Varney (Shrapnel Records), Raven, Bernard Doe (Metal Forces) og flere.

